

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J. Š.**, bytem A., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě ze dne 26.4.2011 proti rozhodnutí **Krajského úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem 360 21 Karlovy Vary, Závodní 353/88, ze dne 15.4.2011 č.j.: X o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 15.4.2011 č.j.: X se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. **Žádný z účastníků n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Soud upozorňuje, že zákonem č. 366/2011 Sb. došlo i ke změně zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, takže s účinností od 1.1.2012 je žalovaným **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, na něhož přešla působnost krajských úřadů, a nikoli Krajský úřad Karlovarského kraje (dále jen **KÚ**), který byl odvolacím orgánem do 31.12.2011 (§ 77 odst. 1), jehož rozhodnutí ze dne 15.4.2011 bylo žalobou napadeno.

Včasnou žalobou ze dne 26.4.2011 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí **Krajského úřadu Karlovarského kraje** ze dne 15.4.2011 č.j.: X, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Aš, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále jen **MěÚ**), č.j. X vydané dne 6.8.2010, jímž nebyla žalobci v souladu s § 2 odst. 5 písm. a) a § 66 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen **zákon**), přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi mimořádná okamžitá pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje upravená v uvedeném zákoně, protože žalobce je veden v evidenci

úřadu práce s nárokem na podporu v nezaměstnanosti a při rekvalifikaci od 19.1.2010 a dne 15.7.2010 mu byla zpětně vyplacena podpora v nezaměstnanosti v celkové výši 28.008,-Kč, příspěvek na živobytí mu byl od 1.7.2010 odejmut, proto ho nešlo považovat za osobu v hmotné nouzi, neboť jeho příjmy a celková sociální situace jsou takové, že nezbytný jednorázový výdaj uvedený v žádosti ze dne 19.7.2010 (úhrada nocležného) lze uhradit z vlastních finančních prostředků. Uvedené rozhodnutí MěÚ (vypravené 6.8.2010) napadl žalobce v zákonné lhůtě odvoláním, ve kterém mimo jiné upozornil na lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci dávky pomoci v hmotné nouzi mimořádná okamžitá pomoc a dále uvedl, že mu v rozhodnutí chybí zákonné odůvodnění, proč mu nebyla poskytnuta mimořádná okamžitá pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje a v evidenci úřadu práce byl od 18.1. nikoli od 19.1.2010. Nárok na dávku pomoci v hmotné nouzi mimořádná okamžitá pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje zdůvodnil také tím, že mu nebyla přiznána dávka státní sociální podpory (číslo spisu X). Příspěvek na živobytí mu byl odejmut protizákonně, neboť se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Žádal o vyloučení úřednic MěÚ, protože poškozují jeho základní práva.

*V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 15.4.2011 KÚ popsal průběh řízení a mimo jiné uvedl, že v rámci přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení předcházejícího vydání rozhodnutí nezjistil ze spisové dokumentace pochybení MěÚ (tj. správní orgán I. stupně) v aplikaci hmotně právních a procesně právních předpisů, protože žalobce v měsíci červenci 2010 nebyl osobou v hmotné nouzi, která měla nárok na uvedenou dávku pomoci v hmotné nouzi (*dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje*), neboť v červenci 2010 měl dostatek finančních prostředků na uhrazení nezbytného jednorázového výdaje, a to nákladů na bydlení; KÚ vyslovil souhlas se správním uvážením MěÚ. Dále bylo uvedeno, že se jedná o dávku nenárokovou a záleží na zvážení MěÚ, po posouzení příjmů a celkových sociálních a majetkových poměrů, zda uzná žadatele o tuto dávku za osobu v hmotné nouzi, nemá-li dostatečné prostředky pro uhrazení nezbytného jednorázového výdaje. V zákoně v § 43 odst. 3 je také uvedeno, že mimořádná okamžitá pomoc se vyplácí bezodkladně, což se vztahuje na výplatu přiznané dávky, nikoli na lhůtu pro vydání rozhodnutí v řízení zahájeném na základě podané žádosti. Dávka mimořádné okamžité pomoci žalobci přiznána nebyla, proto správní orgán prvního stupně toto ustanovení zákona v tomto řízení nijak nezohledňoval. Skutečnost, zda byl žalobce vyřazen z evidence úřadu práce 18.1. nebo 19.1.2010 nemá žádný vliv na posouzení nároku na dávku mimořádné okamžité pomoci, o kterou požádal dne 19.7.2010.*

Žalobce v žalobě mimo jiné uvedl, že napadené rozhodnutí ze dne 15.4.2011 je až na pár opět nic neříkajících úprav identické s rozhodnutím KÚ ze dne 22.9.2010 č.j. X, který KS v Plzni dne 25.2.2011 č.j. 17A 56/2010 dle § 76 odst. 1 s.ř.s. zrušil a KÚ byl vázán soudem vysloveným právním názorem ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s., tudíž rozhodnutí KÚ nejen, že opět postrádá myšlenkový postup a nedokázal logicky se vypořádat s žalujícími a odvolacími námitky, ale teď i nebere vážnost soudního rozhodnutí, ba ho ani nebere v potaz, což dokazuje to, že v tomto rozhodnutí není ani zmínka o tom, že je vydáváno po soudním řízení a je vázáno soudem vysloveným právním názorem. Toto rozhodnutí je zneužití správních mezí dané zákonem, je zcela nezákonné a zasahuje do jeho práv zaručených Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod. Závěrem žalobce navrhl vydání rozsudku, jímž bude rozhodnutí zrušeno a nahrazeno soudním rozhodnutím.

Z připojeného spisu zdejšího soudu sp. zn. 17A 56/2010 a v něm založeného rozsudku ze dne 25.2.2011, který nabyl právní moci dne 17.3.2011, vyplývá, že jím bylo rozhodnutí KÚ ze dne 22.9.2010 č.j. X zrušeno pro vady řízení a věc vrácena žalovanému KÚ k novému řízení a rozhodnutí. KÚ se totiž odvolacími námitkami vůbec nezabýval a tyto zcela pominul a rozhodnutí, pokud správní orgán, tj. KÚ, nesplnil svou povinnost vypořádat se s odvolacími námitkami, je v této části nepřezkoumatelné. Zcela správní orgán pominul myšlenkový postup, jak byly hodnoceny podklady, pokud byly opatřeny a rovněž nejsou uvedeny žádné úvahy odůvodňující výrok. Shrnutí a hodnocení těchto podkladů a proč dávka žalobci nebyla přiznána, rozhodnutí zcela postrádá. Rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se § 68 odst. 3 s.ř.s. a soud ho pro tento nedostatek důvodů zrušil, správní orgán je vázán soudem vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

KÚ ve svém písemném vyjádření ze dne 17.6.2011 mimo jiné zdůraznil, že postupoval v intencích právního názoru vysloveného v rozsudku Krajským soudem v Plzni sp. zn. 17A 56/2010-31 ze dne 25.2.2011, tj. přezkoumal odvolání žalobce ze dne 10.8.2010 a rozhodl nepřiznat nárok na dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Žalobci je známo, neboť léta pobírá dávky pomoci v hmotné nouzi (příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení, mimořádná okamžitá pomoc) a dávky ze systému státní sociální podpory (příspěvek na bydlení), že např. pro přiznání nároku na dávku příspěvek na živobytí prokazuje, že je v evidenci úřadu práce. Tento údaj ukládá do informačního systému úřad práce. KÚ nemusí provádět dokazování, neboť relevantní důkazy, ze kterých vycházel správní orgán I. stupně a také KÚ v odvolacím řízení, jsou buď v listinné podobě předané osobně žalobcem, nebo uvedené v informačním programu, se kterým pracují všechny orgány zabývající se poskytováním dávek. Dle § 55 odst. 5 zákona mají orgány pomoci v hmotné nouzi povinnost poskytovat informace a údaje uvedené v odst. 4 písm. a) citovaného ustanovení též příslušnému KÚ. Také bylo podotknuto, že žalobce dal výslovný souhlas (§ 41 zákona) ke sdělování údajů mezi státními orgány v rozsahu potřebném pro rozhodování o nároku na dávku. Závěrem bylo navrženo zamítnutí žaloby a uložení povinnosti žalobci nahradit náklady řízení.

*Ze zasláního správního spisu soud zjistil, že je v něm založena v části vytvořené MěÚ **žádost žalobce ze dne 19.7.2010 o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje** a jako důvod jednorázového výdaje je uvedeno nocležné (předpokládaná výše jednorázového výdaje 3.800,-Kč), **rozhodnutí MěÚ ze dne 5.8.2010 č.j.: X** (vypravené 6.8.2010) o nepřiznání požadované dávky shora citované, **odvolání žalobce ze dne 10.8.2010** (mimo jiné namítal, že mu v rozhodnutí chybí zákonné odůvodnění, proč mu dávka nemohla být poskytnuta a bylo o ní rozhodnuto až za 3 týdny, není v evidenci úřadu práce od 19. ale od 18.1.2010, a i když mu byla dne 15.7.2010 vyplacena více jak půl roku zpětně podpora v nezaměstnanosti s rozpisem na jednotlivé měsíce, pořád mu vychází, že splňuje zákonnou podmínku na pomoc v hmotné nouzi, přičemž mu byl protizákonně odejmut příspěvek na živobytí), **postoupení odvolání dne 26.8.2010 KÚ a přehled obsahu spisu**, tudíž nejsou založeny žádné podklady, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí ze dne 5.8.2010 (např. úřední záznam o získání nezbytných podkladů z aplikačního programu OKnouze, doklad či alespoň prohlášení žalobce o tom, že mu předmětná částka 28.008,-Kč od úřadu práce byla vyplacena a kterého dne). V další části spisu je mimo jiné založena **listina bez data***

obsahující „Seznam příspěvků na bydlení“ od července do září 2010 a „Prohlížení měsíčního příjmu“ z aplikačního programu OKnouze, na níž je uvedeno M. P. – KÚKK-odd. soc. dávek, a rozhodnutí KÚ ze dne 22.9.2010 č.j.:X. Dále je založen shora citovaný rozsudek zdejšího soudu č.j. 17A 56/2010-31 ze dne 25.2.2011 a žalobou napadené rozhodnutí KÚ ze dne 15.4.2011.

Po doručení vyjádření KÚ žalobce dne 23.6.2011 písemně sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím o věci bez nařízeného jednání (podjatost soudce nenamítl) a také vyjádřil svůj názor na řízení a právní úpravu předmětné dávky. Dále uvedl, že podle něho se KÚ vůbec nevypořádal s odvolacími a žalobními důvody, navíc neuposlechl právního názoru rozsudku KS v Plzni a požadoval také, aby mu bylo určeno právo na náhradu škody způsobené neprávním úředním postupem.

Následně se k uvedenému podání žalobce písemně vyjádřil KÚ dne 1.7.2011 a mimo jiné v obsáhlém vyjádření zdůraznil, že žalobci je známo, že jím požadovaná dávka je dávkou jednorázovou pro osoby, které se ocitají v takové mimořádné situaci, která vyžaduje okamžitou pomoc, ať už peněžitou či věcnou. Mimořádná pomoc je fakultativní dávkou, nikoli dávkou nárokovou s výjimkou případu osoby, jíž hrozí vážná újma na zdraví, což není případ žalobce; záleží tedy na správní úvaze orgánu pomoci v hmotné nouzi, zda a v jaké výši tuto dávku poskytne. V případě žalobce bylo nutné zohlednit ve správním uvážení skutečnost, že dne 15.7.2011 obdržel vyplacenou podporu v nezaměstnanosti ve výši 28.008,-Kč, tudíž si mohl náklady na bydlení uhradit sám z této obdržené finanční částky. Informace o vyplacení podpory v nezaměstnanosti v měsíci červenci 2010 byla do informačního systému zanesena úřadem práce, tudíž MěÚ a následně žalovaný vycházel z údaje získaného od jiného správního orgánu, ke kterému dal žalobce souhlas svým podpisem na žádosti o předmětnou dávku dne 19.7.2010. Tato skutečnost byla také ověřena u Úřadu práce v Chebu a dokument „Odpověď na dotaz ze dne 13.7.2010“ je založen ve spisové dokumentaci, která je vedena u sp.zn. 17A 72/2010. Z výrazu „nocležné“ je patrné, že se jedná o platbu jednorázového charakteru, tj. krátkodobé přespání na ubytovně, které je určeno osobě, která se ocitne v mimořádné situaci. Z vlastní správní činnosti známé MěÚ, ale také z nájemní smlouvy založené ve správní žalobě sp.zn. 17A 26/2011 je zřejmé, že žalobce uzavřením nájemní smlouvy dne 26.2.2010 projevil jasnou, svobodnou a srozumitelnou vůli mít zajištěno bydlení dlouhodobého charakteru. Na úhradu nákladů bydlením je po splnění všech zákonných podmínek uvedených v zákoně určena dávka doplatek na bydlení, která saturuje tuto základní potřebu.

Opatřením místopředsedy Krajského soudu v Plzni JUDr. Václava Roučky ze dne 7.7.2011 dle § 44 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, byla věc přidělena k vyřízení JUDr. Aleně Hocké v důsledku změny rozvrhu práce uvedeného soudu účinné od 1.7.2011 místo dosud vyřizující soudkyně JUDr. Olgy Charvátové.

V dané věci se jedná o dávku upravenou v § 36 zákona (podmínky nároku na mimořádnou okamžitou pomoc) a § 37 zákona (výše mimořádné okamžité pomoci).

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti

veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech pomoci v hmotné nouzi *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo a soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

V této věci se podanou žalobou domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí KÚ z důvodů uvedených shora. Soud se zabýval předmětnou žalobou na základě žalobních bodů v ní uvedených v rámci vymezeném obsahem napadeného rozhodnutí KÚ ze dne 15.4.2011. S ohledem na shora uvedené soud zjistil důvodnost námítky žalobce, že se KÚ plně neřídil právním názorem soudu obsaženým v rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 17A 56/2010 (viz shora). Vzhledem k tomu, že v napadeném rozhodnutí KÚ není ani zmínka o tom, že rozhodnutí bylo vydáno po zrušení předcházejícího rozhodnutí KÚ ze dne 22.9.2010 č.j. X soudem, tedy není popsán celý průběh správního řízení a nejsou tudíž ani uvedeny všechny podklady pro jeho vydání, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s námitkami účastníků, jak je stanoveno v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*. Pokud tedy není z napadeného rozhodnutí zjistitelné, že bylo vydáno na základě zrušujícího rozsudku soudu, jedná se o vadu, která způsobuje nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí KÚ ze dne 15.4.2011 není vůbec zjistitelné, že rozhodnutí bylo vydáno po zrušujícím rozsudku krajského soudu, jelikož zmínka o této velmi důležité skutečnosti byla obsažena až ve vyjádření KÚ ze dne 17.6.2011, které však není součástí napadeného rozhodnutí. Skutečnosti uvedené pouze ve vyjádření žalovaného nemohou být proto zohledněny v přezkumném soudním řízení. Žalobou napadeným rozhodnutím KÚ měla být provedena realizace předmětného rozsudku zdejšího soudu, což KÚ v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela pominul, jako kdyby rozsudek soudu neexistoval.

Soud opakovaně v oblasti hmotné nouze podotýká, že ***je nutné, aby si všechny rozhodující správní orgány uvědomily, že je nezbytné, aby všechny rozhodné skutečnosti byly obsaženy ve správním spisu, protože na jejich základě je rozhodováno o žádostech občanů, tj. žadatelů, a tyto podklady jsou „základním stavebním materiálem“ pro samotné rozhodnutí. Bez nezbytných podkladů je totiž každé takové rozhodnutí nepřezkoumatelné.***

Argumentace, že potřebné informace se získávají z aplikačního programu OKnouze, tedy elektronicky, však neobstojí vzhledem k tomu, že se jedná o informační systém, do něhož soud provádějící řízení o žalobě nemá přístup. Jestliže soud přezkoumává napadené rozhodnutí správního orgánu a žádá příslušný správní orgán o zaslání správního spisu, je naprosto nezbytné, aby spis obsahoval všechny rozhodné skutečnosti, na jejichž základě bylo správním orgánem rozhodnuto, což v této věci evidentně nebylo. Je třeba ale také konstatovat, že v předmětné oblasti se jedná o systémové pochybení, jehož náprava je nepochybně možná ministerstvem práce a sociálních věcí a nikoliv jednotlivými správními orgány, které metodicky řídí uvedené ministerstvo.

Navíc soud nyní nepřehlédl, že zasláný správní spis neobsahuje v podstatě žádné podklady, na jejichž základě bylo vydáno dne 6.8.2010 rozhodnutí MěÚ datované 5.8.2010, tudíž skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. Za takové situace, pokud odvolací orgán, tj. KÚ, odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil, zatížil i svoje rozhodnutí stejnou vadou, v tomto případě opakovaně. Z jakého důvodu tehdy vyřizující soudce rozsudkem ze dne 25.2.2011 shora citovaným zrušil pouze rozhodnutí KÚ a nikoli i jemu předcházející rozhodnutí MěÚ, když se jednalo o stejný správní spis jako v této věci, v současné době není zjištělné.

V zájmu právní čistoty by bylo nejlepším řešením, aby po vrácení věci bylo zrušeno žalovaným rozhodnutí MěÚ ze dne 5.8.2010 a následně po založení nezbytných podkladů do spisu bylo znovu rozhodnuto, protože MěÚ v rozhodnutí uvedl, že žalobce byl v evidenci úřadu práce od 19.1.2010 (dle žalobce od 18.1.2010) a naproti tomu v rozhodnutí KÚ ze dne 15.4.2011 je kupodivu uvedeno, že žalobce byl vyřazen z evidence úřadu práce 18. nebo 19.1.2010, i tento rozpor je třeba odstranit. ***Dle soudu je však ohledně předmětné dávky potřeba nejprve vyhodnotit, zda žadatelem uvedený důvod jednorázového výdaje odpovídá charakteru dávky a teprve až poté posuzovat, zda se jedná i o osobu v hmotné nouzi, což se jeví ve všech směrech efektivnějším než opačný postup.***

Rozhodnutí správního orgánu v této věci není plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, takže je fakticky nepřezkoumatelné, přičemž nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou zjišťuje soud *ex offio*, je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. V této věci však byla žalobcem nepřezkoumatelnost namítána a shledána důvodnou, a to i z jiných důvodů shora uvedených. Soud však neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné nebo nicotné, jelikož bylo vydáno příslušným oprávněným správním orgánem a nedošlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, jak se domnívá žalobce.

S ohledem na shora uvedené soud vyhověl žalobě a zrušil napadené rozhodnutí KÚ ze dne 15.4.2011 (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), protože je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisu oporu a vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. a písm. a, b), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z výroku I. rozsudku. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s. Soud si je vědom toho, že jeho závěr se může jevit jako přehnaně formalistický, ale příslušné zákonné předpisy je třeba dodržovat, i když nelze přehlédnout, že ačkoliv aplikační

program OKnouze informacemi v něm obsaženými nepochybně usnadnil činnost správních orgánů i při rozhodování, nejedná se ale o dogma, jemuž se vše podřizuje. *Soudu musí být předloženy všechny podklady, na jejichž základě bylo rozhodnuto a nikoli odkazovat na něco, co soud nemá k dispozici.*

Správní orgán v této věci po zhodnocení všech rozhodných skutečností vydá nové rozhodnutí, jehož výrok i obsah bude v souladu s příslušnými zákonnými předpisy a i s dostatečně vyjádřeným shora citovaným názorem zdejšího soudu s tím, že nejprve budou zjištěny a zajištěny všechny nezbytné podklady (např. *lze využít i skutečnosti známé z úřední činnosti, ale musí být ve správním spisu obsaženy*) a založeny ve správním spisu pro vydání nového rozhodnutí a teprve poté bude vydáno rozhodnutí, které bude v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a samozřejmě i zákona o hmotné nouzi.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval (*výrok II. rozsudku*).

Poučení : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30.dubna 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně